

Jihočeská žabka

ZTRÁTY A NÁLEZY

próza

Radim Sirůček

SŠ Trivis Vodňany,s.r.o,

Confiteor

8. listopadu 2012

Vím, že už je to věčnost, co jsem ti naposledy psal, ale nestalo se nic, o čem bych si s tebou chtěl vážně promluvit. Až doted'... Považuji za správné ti to říct, protože jsi měl Bena ze všech nejraději. My... jsme ho měli nejraději. Pamatuješ, jak na tebe skákal, když ses vracel ze školky domů, jak tě povalil a oslintal radostí? Jak ti ve druhé třídě rozkousal kopačky na první fotbalový zápas? (Mimochodem, dobře že to tenkrát udělal.) Jak Ben ležel v posteli a ta byla celá od chlupů, ale i tak jsme ho milovali. To byl Ben a toho kámoše Bena jsem před pár dny, se slzami v očích, držel za tlapku, když umíral. Chybí mi, moc mi chybí, ale jsem rád, že jsi u toho nemusel být, že jsi tam prostě v tu chvíli nebyl. Víš, někdy se ptám, proč už nejsem sebou. Viděl jsi svět tak nějak jinak, možná líp. Mrzí mě, že jsem starší - vzdaluješ se mi. Vzdaluješ se mi víc a víc, ve chvílích jako byla ta s Benem nejvíc a já to nechci... Nechci tě ztratit...

...

24. března 2017

Od posledně se toho hodně změnilo. Ani nevím, kde začít. Jsme na střední, tím bych začal. Už to bude rok. Dlouhý rok, během něhož jsem našel něco, o čem jsem na základní škole neměl ani páru. Úžasné nové přátele, kteří jsou skutečnou definicí přátelství a skvělé druhé rodiny. Navzájem se všichni podporujeme a držíme při sobě. V posledních měsících nacházím čím dál častěji to, co tobě bylo upíráno a co jsi nemohl, nechtěl nebo nevěděl o tom, že můžeš mít a zažít ... Jo, začal jsem kouřit. Ano, já vím moc dobře, že jsme si to v sedmé třídě zakázali, když nás rodiče viděli kouřit na zastávce a... ano, pamatuji si i to, jak jsem před nimi musel vykouřit celou krabičku a i to, jak jsem tři hodiny objímal záchod a celý večer brečel a zapřísahal se, že už nikdy... To vše si vybavím pokaždé, když si kupuju další a další a další krabičku cigaret. Nehledě na to, že tě tam vidím za každou pokladnou stát zamračeného. Začal jsi mít lehce rozmazaný obličej. Nevím, zda to je, či není správně a vlastně ani to, proč?

Málem bych zapomněl na jednu z těch podstatných věcí, o které ti chci říct. Víš, někoho jsem potkal. Teda,... s někým se poslední dobou scházím. Asi tomu nerozumíš, ale zkus si vzpomenout na to autíčko, co jsme mívali – to, jak jsi měl strašně moc rád a nikdo ti na něj nesměl sáhnout. Tak toho někoho mám tisíckrát víc rád, než ty svoje autíčko. Je mi s ní opravdu krásně. Myslím, že i ona mě má ráda jako ty své autíčko. Víš, já nevím, ...nedokážu úplně přesně říct, co cítím, když jsem s ní, ale vím, že by se ti to líbilo. Známa ji z kavárny, kam občas chodívám. Jmenuje se Ema a ne, ...nemá ráda fotbal. Má ráda knížky, možná právě kvůli ní jsem začal víc číst. Často chodíváme na procházky k rybníku. Na lavičce pod vrbou mi čte a já nevím, v čem se ztrácím víc, jestli v jejích očích, slovech nebo vlastních myšlenkách, nebo ... Ema je ta pravá. Ta, o níž píšou v románech. Pravá a nefalšovaná láska...

...

5. května 2019

Moje věčně neutuchající naivita se opět ukázala a propukla naplno na začátku třetího ročníku. S Emou jsme se rozešli. Celou dobu jsi jen tiše přihlížel a nebyl schopen nikterak zasáhnout. Proč ti to vlastně říkám? Jsi k ničemu... Vidiš všechno růžově, a když tě náhodou někde zahlédnu nebo si tě vybavím, tak se zamračíš a beze slova zmizíš. Chápeš, ...že poslední dobou všechno ztrácím a potřebuju, abys mi byl nablízku!

Ema už mě prostě nemá ráda jako my to naše autíčko. Už mi nechte, nehlaďte mne po vlasech, už neztrácím pojem o čase v její přítomnosti, netopím se v jejím pohledu. Ema je ztracenou první láskou a rve mi to srdce vejpl. Posloucháš mě? Jasně, že ne, ...zase tu nejsi.

Ema ovšem není jedinou ztrátou, která mě za uplynulé měsíce potkala. V časech, kdy jsi ještě byl se mnou, jsem našel pár nových přátel z vyšších ročníků. Rozuměli jsme si. Náš odvěký nepřítel ČAS byl ale rychlejší, než bylo nutné, a ztratili se i oni. Nejspíš i štěstí zmizelo neznámo kam a vytvořilo místo beznadějí a zoufalství. Cítím strádání a moc, moc, moc si přeju, aby ses alespoň na chvíli vrátil a zůstal... Prosím...

...

14. prosinec 2020

Ani nevím, kdy naposled, ...jestli vůbec, jsem cítil tak hmatatelné NIC. Marně se snažím vzpomenout na tvůj hlas a tvou tvář si vybavím jen pohledem do rodinného alba. A kdybys nebyl mnou, stejně tak jako já tebou, nepamatoval bych si ani tvoje jméno. Právě teď ...jako nikdy předtím mohu říct, že v ustavičné bolesti jsem příliš daleko od štěstí.

Staré přísloví praví- „Člověk si uvědomuje, co vlastně měl, až když to ztratí, ...a teprve až to ztratí, tak zjistí, jakou to mělo cenu.“ Ano, ztráty s sebou nesou vědomí prázdnoty. Ztráta věci či přítele bolí. Ale jak se vyrovnat se ztrátou části sebe samých? Jen na nás samých záleží, takže ztratit sebe bez možnosti opětovného návratu je zdrcující, přičemž ztratit svoje dětské já, je nespočetněkrát horší...

...

19. února 2031

Často se říká, že ve třiceti už člověk ví, co chce a má vše srovnané. Já ne. Před pár týdny se tenhle deník z čista jasna objevil a já si na tebe zase vzpomněl. Zapomněl jsem, že jsi kdy byl se mnou. Už to bude nějaká řádka let, během kterých se prakticky změnilo všechno a nic. A při každé chvíli smutku, radosti či jiného pocitu cítím neúplnost a nemožnost tyto emoce prožít naplno. Část ve mně, na místě, jež patřilo tobě, není schopna...

Nezacelila ho ani maturita, vysoká, ani lukrativní práce, a když nad tím uvažuji, tak ani vyhoření nepomohlo... Dostavilo se z ničeho nic a pořád s ním bojuji. Věřím, že kdybys byl - nenastalo by. Spíš si začínám říkat, že právě na tvém bývalém místě se usadilo jen to špatné. EGO... je teď na místě mého ztraceného já. Toho dítěte, jež v mém životě chybí přes dvacet let. „Wow,“ jak jsem mohl vůbec zapomenout? Proč jsem si nevšiml dřív? Probuzení Ega zapříčinilo pád mne samotného bez možnosti návratu. Za celým mým strádáním stojí, a s ním padá,... EGO...

...

Roky se táhly - přišla manželka, děti. A ač bylo vše v pořádku, tak vlastně nebylo. Vždy něco chybělo, vždy se něco ztrácelo a mizelo neznámo kam. A čas? Ten plynul rychleji, než bylo nutné. Během všech životních zkoušek a omylů nebylo možné zastavit, až jednou...

...

13. října 2071

Víš, celý život pro mne byla honba za něčím, co nemělo absolutně žádnou cenu. V neustálém záprahu jsem hleděl vždy jen na sebe a ostatní odsouval na vedlejší kolej - rodinu - čas - peníze - práci - přátele... Ego prostoupilo celým mým životem a připravilo mě o vše... Vše se vytratilo neznámo kam. A k čemu to bylo?... Vše bylo kvůli tomuto okamžiku. Kvůli poznání starého muže, jemuž došlo, že skutečným nálezem byla pokora, jež přišla s věkem. Právě dnes... Ve chvíli, kdy jsem si to vše přiznal na oblíbeném místě svého dětství. Na lavičce pod starou vrbou nedaleko Björnské jezera. Na místě, jemuž budu do smrti vděčen. Právě zde - znovu a po strašně dlouhé době nacházím to, co bylo tak daleko a zároveň tak blízko. Našel jsem sám sebe... A pokorně, pokorně se omlouvám...

„Jsi od svého já a od skutečnosti odtržen hlukem, kterému říkáme ego. Když se ego ztratí, stáváš se opět celistvým – a tichem.“ — Anthony de Mello